

Γαλλία: Προς μια κοινωνική ανάφλεξη πρωτοφανούς διάρκειας και ριζοσπαστισμού!

Του Γιώργου Μητραλιά

Όταν το βράδυ της πρώτης μέρας των γαλλικών απεργιακών κινητοποιήσεων προειδοποιούσαμε ότι “Η αναμέτρηση της κυβέρνησης Μακρόν με τη γαλλική κοινωνία, που άρχισε την Πέμπτη 5 Δεκεμβρίου 2019, δεν είναι παίξε γέλασε”. Ότι “Μυρίζει μπαρούτι και είναι ξεχωριστή, σαν εκείνες τις σπάνιες που έγραψαν ιστορία στη Γαλλία και στην οικουμένη”. Και ότι “θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί τις επόμενες μέρες, και πιθανότατα τις επόμενες βδομάδες”, σίγουρα δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι αυτές οι κινητοποιήσεις θα σπάσουν κάθε ρεκόρ διάρκειας μπαίνοντας σε λίγο στον τρίτο μήνα τους! Να λοιπόν γιατί αυτό που στις 5 Δεκεμβρίου ήταν μια παρακινδυνευμένη πρόβλεψη, είναι σήμερα η κοινότυπη διαπίστωση εχθρών και φίλων: “Δεν πρόκειται πια για μια “απλή”, έστω και πολύ μεγάλη, απεργιακή κινητοποίηση ενάντια στην κυβερνητική (αντι)μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος. Ούτε καν για ένα παλλαϊκό ξέσπασμα

χωρίς αύριο. Κατά κοινή -πλέον- ομολογία, πρόκειται για μια όλο και πιο καθαρόαιμη πολιτική κινητοποίηση ιστορικών διαστάσεων με μια δυναμική που, σε συνδυασμό με την άκαμπτη μακρονική νεοφιλελεύθερη αλαζονεία, δημιουργεί το πιο εκρηκτικό από τα κοινωνικά κοκτέηλ! Ναι, χωρίς αμφιβολία η Γαλλία μοιάζει σήμερα με ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί!...” (1)

Επειδή λοιπόν όλα αυτά δεν είναι πια μια απλή πρόβλεψη αλλά ένα αναμφισβήτητο γεγονός, για αυτό και βλέπουμε σήμερα την αρχική απεργία στα μέσα μεταφοράς (σιδηρόδρομοι, μετρό,...) να “αναστέλλεται” μεν “προσωρινά” χωρίς όμως να ηττάται καθώς διευρύνεται σε άλλους κλάδους και κυρίως, δίνει τη θέση της σε άλλες εντελώς πρωτόγνωρες μορφές λαϊκής κινητοποίησης και πάλης! Πράγμα που μας κάνει να διαπιστώνουμε ότι **οδεύουμε προς μια νέου τύπου κοινωνική αλλά και πολιτική αναμέτρηση πολύ μεγάλης διάρκειας καθώς καμιά από τις δυο αντίπαλες παρατάξεις δεν μοιάζει ικανή να επικρατήσει καθαρά της άλλης, ενώ ταυτόχρονα αρνούνται και οι δυό κάθε συμβιβασμό και επιστροφή στην προτέρα κατάσταση.**

Πράγματι, από τη μια είναι ο Μακρόν, ως άλλη Μάργκαρετ Θάτσερ, και η κυβέρνησή του που δείχνουν αποφασισμένοι να χρησιμοποιήσουν όλα τα κατασταλτικά μέσα, ακόμα και τα πιο βάρβαρα, για να περάσουν την αντιμεταρρύθμισή τους και να τσακίσουν τα εργατικά συνδικάτα, καθώς γνωρίζουν πολύ καλά ότι **μόνον έτσι μπορούν να συσπειρώσουν την δεξιά, να κρατηθούν στην εξουσία και κυρίως, να αποτρέψουν μια γενικευμένη λαϊκή εξέγερση.**(2) Και από την άλλη, οι απεργοί που ναι μεν δεν

μπορούν να συνεχίσουν επ'άπειρον την απεργία τους στις μεταφορές, επειδή πεινάνε και έχουν εξαντληθεί, αλλά συνεχίζουν να απεργούν εκ περιτροπής και τις μέρες των μεγάλων διαδηλώσεων καθώς μάλιστα διαθέτουν πάντα ακμαίο ηθικό και αποφασιστικότητα εξαιτίας της υποστήριξης που -σύμφωνα με όλες τις δημοσκοπήσεις- εξακολουθεί να τους προσφέρει το 60%-65% των συμπατριωτών τους, που μισούν τον μοναρχικής νοοτροπίας Μακρόν και αποστρέφονται τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του!

Φυσικά, οι πάντες γνωρίζουν ότι θα αρκούσαν λίγες μέρες γενίκευσης της απεργίας στον ιδιωτικό τομέα για να αποσυρθεί το νομοσχέδιο της αντιμεταρρύθμισης και -ίσως- για να ανατραπεί ο Μακρόν και η κυβέρνησή του. Όμως, αυτό δεν μπόρεσε -τουλάχιστον μέχρι τώρα- να γίνει τόσο επειδή δεν προετοιμάστηκε ποτέ κατάλληλα όσο και επειδή είναι πια εξαιρετικά δύσκολο μετά από τις βαθιές αλλαγές που έχουν επέλθει στη δομή του ιδιωτικού τομέα στον τελευταίο μισό αιώνα (μετακομίσεις βιομηχανιών, εξαφάνιση των μεγάλων εργατικών συγκεντρώσεων του παρελθόντος, εξατομίκευση των μισθωτών, αποδυνάμωση των συνδικάτων,...). Με δεδομένα λοιπόν όλα αυτά αλλά και το γεγονός ότι **δεν αρκεί πια μια απεργία, όσο μεγάλης διάρκειας και αν είναι αυτή, για να κάμψει την αδιαλλαξία της εξουσίας**, οι απεργοί και οι υποστηρικτές τους είναι -εκ των πραγμάτων- αναγκασμένοι να διευρύνουν τα μέτωπα του διεκδικητικού τους αγώνα και να εφεύρουν νέες μορφές πάλης, τόσο για να κρατήσουν ζωντανή και ορατή την κινητοποίησή τους όσο και για να ενθαρρύνουν τη γενίκευση της απεργίας και του κινήματος σε άλλους επαγγελματικούς κλάδους και ειδικά στον ιδιωτικό τομέα.

Να λοιπόν γιατί βλέπουμε τελευταία τους κάθε λογής απεργούς και λοιπούς διαμαρτυρόμενους, από τους δικηγόρους μέχρι τους εργαζόμενους στην Όπερα του Παρισιού και στα κρατικά θέατρα και από τους νοσοκομειακούς, τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζόμενους στην ενέργεια μέχρι τους πυροσβέστες, τους ερευνητές και τους μισθωτούς στην τοπική αυτοδιοίκηση, να μην αρκούνται πια στις παραδοσιακές διαδηλώσεις και απεργίες και να εφευρίσκουν νέες μορφές πάλης. Όπως π.χ. **τα μπλόκα των δρόμων, των λιμανιών και των διυλιστηρίων, το δημόσιο γιουχάισμα βουλευτών και υπουργών ή ακόμα και το θέαμα των πολιτών λαϊκής συνοικίας του Παρισιού που στρώνουν στο κυνήγι τον ίδιο τον Μακρόν!** Και όλα αυτά ενώ οι δικηγόροι (100% η δική τους απεργία διαρκείας!) πετάνε κατά εκατοντάδες τις μαύρες επαγγελματικές τηβένους τους μπροστά στην υπουργό και στα δικαστήρια που παραλύουν, όταν βέβαια δεν χορεύουν και τραγουδούν κατά δεκάδες μιμούμενοι τον γνωστό πολεμικό χορό "Χάκα" των ιθαγενών της Νέας Ζηλανδίας. Ή οι χορωδοί της Όπερας του Παρισιού που σκεπάζουν την ομιλία της υπουργού Πολιτισμού με το χορωδιακό από το Ναμπούκο, τους γιατρούς και τις νοσοκόμες που στοιβάζουν σε πυραμίδες τις λευκές μπλούζες τους και παραιτούνται κατά χιλιάδες από τα διοικητικά τους καθήκοντα ή τους καθαριστές των υπονόμων που καταθέτουν τα επαγγελματικά τους εργαλεία μπροστά στους εκπροσώπους της εξουσίας. Και όλα αυτά και πολλά άλλα, ενώ **οι μικρές και μεγάλες εβδομαδιαίες διαδηλώσεις στο Παρίσι και σε εκατοντάδες άλλες πόλεις δεν υπακούουν πια στους παραδοσιακούς κανόνες και**

συνήθειες καθώς έχουν αποκτήσει το χρώμα και το ρυθμό, τον ενθουσιασμό και την φαντασία που τόσο λείπει από τις άνευρες διαδηλώσεις/κηδείες των τελευταίων δεκαετιών...

Την ώρα λοιπόν που η γαλλική αναμέτρηση βαθαίνει, διαιωνίζεται και ριζοσπαστικοποιείται όσο ποτέ άλλοτε στο μισό αιώνα που μας χωρίζει από το Μάη του 1968, το κύριο συμπέρασμα είναι ότι **έχουμε να κάνουμε με μια πρωτόγνωρη κρίση και σύγκρουση που εγκαινιάζει μια νέα εποχή στις αναμετρήσεις της εξουσίας με την κοινωνία και τις στρατιές των μισθωτών και των καταπιεσμένων**. Εδώ μάλιστα που έχουν φτάσει τα πράγματα μετά από απεργίες, διαδηλώσεις και λαϊκές κινητοποιήσεις 55 ολόκληρων ημερών, τίποτα δεν αποκλείεται και όλα είναι πια δυνατά. Ακόμα και μια ιστορικών διαστάσεων έκρηξη του γαλλικού κοινωνικού ηφαιστείου!...

Σημειώσεις

1. <https://www.contra-xreos.gr/arthra/1424-gallia-pros-mia--sotiria-koinoniki-ekriksi-istorikon-diastaseon.html>

Βλέπε επίσης τα κατοπινά άρθρα μας για το ίδιο θέμα:

<https://www.contra-xreos.gr/arthra/1429-gallia-to--megalytero-apergiako-tsounami.html>

<https://www.contra-xreos.gr/arthra/1432-gallia-i--megalyteri-taksiki-sygkroysi.html>

2. Ενδεικτική των μεγάλων προβλημάτων που αντιμετωπίζει πια ο Μακρόν ακόμα και μέσα στο δικό του ταξικό στρατόπεδο εξαιτίας των αλλοπρόσαλων και αλλαζονικών επιλογών του είναι και η ιδιαίτερα αρνητική θέση που πήρε το γαλλικό Συμβούλιο της Επικρατείας απέναντι στο διαβόητο συνταξιοδοτικό του νομοσχέδιο. Ποτέ άλλοτε στην πρόσφατη γαλλική ιστορία δεν υπήρξε τόσο καταδικαστική γνωμάτευση του Συμβουλίου Επικρατείας για ένα νομοσχέδιο και για τους χειρισμούς μιας κυβέρνησης αυτής της χώρας...

<http://www.contra-xreos.gr/arthra/1433-gallia-pros-mia-koinoniki-anafleksi-prorofanous-diarkeias.html>